

10 20 30 40 50 60 70 80 90 100 10 20

.mm

10 20 30 40 50 60 70 80 90 100 10 20 30 40 50 60 70 80

Tvende

Sømands- Sange.

Den Første:

Kjærlighed med et frit Mod, Gjør saa mangen
stolt Sømand god, Som jeg eder vil fortælle Om
en Kjøbmands-Søn saa rig, Hvorledes det ham
monne gange Den Tid han Trolovede sig.

Den Tid han Trolovede sig Med en Jomfru saa
dydelig, I hans Faders-Hus hun tjente, Tjente
der for Kost og Løn, Den Tid han sit Sind hen-
vendte Til den agtbare Jomfru saa sjon.

De fornøied sig mangen Gang Med en venlig
og liflig Sang, Du min deiligste for mit Die, Jeg
tilbyder dig Kjærlighed sød, Du kan ene mit Hjerte
fornøie, Jeg vil vere dig Tro til min Død.

V box 18 : 522

Han talte til Faderen sin Om at ægte den Jomfru saa sin — Kjære Fader lad det nu saa være Lad det ske med eders Vilje og Sind Maasse har Herren det saa bestilket At hun skal blive Kjæresten min.

Men hans Fader gav Svar ubetænkt, Skjønt det ei var saa ilde ment, Du skal først ifra mit Die Med en Strikke om din Hals, Forend jeg din Begjæring skal soie Tag en Sig, som kan være dig tilfals.

Men hans Fader betænkte sig Jeg har talet for haardt imod dig — Du skal først til Mostoven fare For at tage mine Tiender ud, Naar du kommer igjen med de Varer, Kan du tage dig hende til Brud.

Han gjorde sig rede vel snart Til at pløie de Bolger med Hart, Hvor den Jomfru ombord monne liste Med sin Ven drog den yndige Mo, Saa at ingen derudaf viste Før de vare kommen langt ud i Sø.

Disse Søfolk de kom i stor Nød, De forliste og alle blev død, Men Kjøbmandens Søn blev i Live Med sin yndige Jomfru saa god, Paa en Plante bleve de hendrevet Og Guds Baretagt over dem stod.

I tre Dage de drev i Sø, Siden drev de i Land paa en Ø, Hvor de begge paa Land monne gange For at søge sig noget til Gavn Som de kunde til Jøde erlange, Men de kom i en ynfelig Gavn.

Der de op paa Landet kom, Mødte demnem to Bjørne saa grim, — Af, et ynfeligt Mord blev bedreven Af den onde Bjørneklo, Saa den Jomfru hun blev sponderreven Og saa død for sin Kjærestes Jod.

Han strax paa staaende Jod Skrev et Brev alt med hendes Blod, Han skrev til sin Fader om den Møie Som han var kommen udi, Mange Taarer faldt ned af hans Die Paa det Brev han har skrevet udi.

I Angest han raabte til Gud, Jeg vil dø med min yndige Brud, Tog han Raarden fra sin Side Og stak den igjennem sit Liv, I den Angest han gif udaf Tide Og saa død for sin Kjærestes Dig.

Strax kom der en Rejsende frem, Fandt dem død og et Brev hos dem, Han teg Brevet og stak i sin Lomme, Siden reiste han længere frem, Indtil han til Rotterdam mon komme, Da kom Brevet til Faderen hjem.

Da hans Fader det Brev baade læst Blev hans Hjerte af Sorgen opblest, For han nægtet sin Søn den Begjæring Til at ægte den Jomfru saa skjøn, Ja han faldt i en saadan Besværing, Gif og hængte sig selv udi Len.

Subver giver herpaa Agt Hvordan Kjærlighed haver stor Magt Udi to forenede Hjertes, I en sand Oprigtighed, Naar Foraktrene saadan fornægter Gjør de sig en stor Daarlighed.

Den Anden:

En Kone har mistet sin Mand og et Skib; Hendes Mand og tre Sønner gik ud paa en Tid, Nu er hun tilbage, hendes Skjæbne er at beklage, Enhver maa vel vide hendes Skjæbne var tung.

2. Hun opstod en Morgen var færdig og var sund, Da kom hendes Rabodrenge frydefuld ind, Han saa monne tale, vi maa ei forhale, En Brig udi Sigte, nu maa vi assist.

3. Selv Konen paa Bjerget sin Undergang saa, Af Gud mon hun raabe, af hvor vil det gaa, Af Gud mon hun raabe, Alt ude er at haabe En Sø har dem synket, jeg ser dem ei mer.

4. Syv Sønner har Herren velsigned mig med Da dertil en Datter som Sorg trykker ned, Hun mig monne spørge, hvem skal os forsørge, Der Fæder er borte — men Gud er igjen.

5. I mit fjortende Aar da gav Gud mig en Mand Som Lykken saa snarlig forandre sig kan, Hvor tungt det mig falder naar Gud han bortfalder, Kun fjorten Aars Glæde blev Bladet omventt.

6. Fire Sønner har jeg udpaa Volgerne blaa, Gud dennem fornøie ihvor det vil gaa, O Gud dem fornøier som Volgerne ploier, Indtil jeg med Glæde faar se dem igjen.